

Leerlingen van het 'Natuur'-klasje krijgen van de begeleiding knuffels om buiten mee te spelen

Segregatie in het onderwijs

Drie scholen, een speelplein en het k-woord

Op Het Breedveld, een speelplein in Amsterdam-Noord, werpen de pogingen om de leerlingen dichterbij elkaar te brengen langzaam hun vruchten af.

Irene van der Linde beeld Sabine van Wechem

25 juni 2025 – verschenen in nr. 26

Midden in de jaren-zestigbuurt het Plan van Gool in Amsterdam-Noord, tussen woonblokken die met futuristische luchtbruggen met elkaar zijn verbonden en straten met namen als Het Hoogt, Het Laagt, Benedenlangs en Bovenover, ligt Het Breedveld, een plein dat ooit als 'middenruimte' was bestempeld: autovrij en fietsvrij. Niet zo lang geleden liet de gemeente er nog een moderne houten speeltuin aanleggen. Rondom Het Breedveld liggen drie scholen: Jenaplanschool het Wespennest, openbare basisschool IKC De Buikslotermeer en, net aan de andere kant van het tunneltje, oecumenische basisschool Dok10.

De problemen begonnen toen de kinderen van het Wespennest terugkeerden op Het Breedveld. Vanwege de nieuwbouw van hun school waren ze een jaar weggeweest. De leerlingen van de belendende Buikslotermeer waren in de tussentijd heer en meester geworden van het plein. Nu waren daar opeens die nieuwelingen, die vaak niet eens zoals zij uit de wijk kwamen, maar van net iets verderop, van de veel chiquere Nieuwendammerdijk bijvoorbeeld. Er werd gescholden: 'Het k-woord viel', zegt Esther Felix, talentontwikkelaar en coördinator bij Stichting Wijsneus. 'En het b-woord...' (b van bitch), er werd

uitgedaagd en gevochten. Ook de ouders lieten zich gelden. Van de ene kant klonk het, in de woorden van Felix: ‘Mijn kind gaat niet om met dat soort tuig’, en van de andere kant: ‘Mijn kind gaat niet om met zo’n kakker.’ ‘Het was niet fijn’, vat Esther Felix de situatie achteraf samen.

De drie basisscholen rondom Het Breedveld weerspiegelen de segregatie in de wijk. Zo ligt in de Plan van Gool-buurt het gemiddelde inkomen op 25.500 euro per inwoner, en in de nabijgelegen Nieuwendammerdijk op 45.800 euro. Op de Nieuwendammerdijk leeft ruim negentig procent in een koopwoning, met een gemiddelde WOZ-waarde van meer dan negen ton, heeft slechts twee procent van de huishoudens een inkomen op of rond het sociaal minimum en bijna tachtig procent van de inwoners een westerse achtergrond. In de Plan van Gool-buurt leeft zo’n veertien procent rond een bestaansminimum, is driekwart van de woningen een huurwoning en meer dan zestig procent van de inwoners is afkomstig uit landen buiten Europa, voornamelijk Turkije, Marokko, Suriname en de Antillen.

In heel Amsterdam-Noord is de gentrificatie de afgelopen jaren snel gegaan. Nieuwe inwoners, vaak uit andere delen van de stad, en over het algemeen goed verdienend, hoogopgeleid en wit, komen terecht in wijken waar de oorspronkelijke bewoners vaak in een zwakkere sociaal-economische positie zitten. Dat zorgt voor ongelijke kansen, ook voor de kinderen. Daarom heeft het Amsterdamse college van burgemeester en wethouders (PvdA, GroenLinks en D66) gekozen voor het adagium: ‘ongelijk investeren voor gelijke kansen’. Dat betekent concreet dat Noord, Nieuw-West en Zuidoost extra aandacht krijgen en extra investeringen. ‘Als je iedereen hetzelfde geeft’, zegt Marjolein Moorman, PvdA-wethouder Onderwijs, Jeugd(zorg) en Armoedebestrijding, ‘dan hebben degenen die al genoeg hebben daar meer profijt van dan degenen die te weinig hebben.’

Segregatie is hardnekkig, maar soms lukt het iets te veranderen. Zoals rondom het plein in Noord.

Nieuwsbrief

Ontvang de selectie van de dag, met op zondag een terugblik op onze belangrijkste verhalen

Inschrijven

Om een einde te maken aan de spanningen op Het Breedveld gingen de basisschooldirecteuren in gesprek met ouders en nodigden hen uit bij ‘de andere’ school op de koffie. ‘Om ze even letterlijk over de drempel te helpen’, zoals een van hen zegt. En ze gaven, in samenspraak met de gemeente Amsterdam, Stichting Wijsneus, Stichting Spin en sportaanbieder Sciandri de opdracht een naschools programma op te zetten om de segregatie op de drie basisscholen tegen te gaan en kansengelijkheid te bevorderen. Breed-Uit, zoals dit gezamenlijke project is genoemd, werd door de gemeente als pilot aangewezen.

Zo raakte Esther Felix drie jaar geleden bij Het Breedveld betrokken. De gedachte is simpel: door leerlingen van de drie verschillende scholen samen te laten spelen en activiteiten te laten doen, leren ze elkaar kennen. ‘Dat verkleint de kloof’, zegt Felix. ‘Ze kijken verder dan hun eigen kleine wereldje. En ze leren dingen die ze anders niet meekrijgen. Je bent burger in een maatschappij en die is groter dan deze school.’ Zes op de tien kinderen in Amsterdam heeft immers een migratieachtergrond. ‘Ze zitten hier dicht bij elkaar, maar kennen elkaar niet.’

Dok10. Dinsdagmiddag 14.15 uur.

‘Juf Esther, ik heb me opgegeven voor koken, maar ik sta niet op de lijst!’ roept Defiano, een jongetje van een jaar of acht, in lichte paniek tegen Felix. Esther Felix zit, zoals vrijwel elke middag na school vanaf een

uur of twee, aan een eigen bureautje bij de balie. Vanaf hier coördineert ze het programma en lost ze onverwachte problemen op. ‘Mijn moeder weet niet dat ik vanmiddag naar koken ga’, hijgt een vriendje van Defiano die is aan komen rennen. ‘Kunt u haar bellen juf?’

Kinderen kunnen na school binnenlopen bij activiteiten als sport en spel en knutselen. Of ze kunnen zich inschrijven voor activiteiten zoals: ‘Kook je mee!’, ‘Stoere natuurclub’, ‘Hiphop dansen’, ‘Ontwerp je droomhuis’ en ‘Schaken’. ‘Eerst was koken heel populair’, zegt Esther Felix. ‘Nu wil iedereen opeens naar “Apps en games” maken.’

Felix moest in het begin wel wat ‘obstakels’ overwinnen. De ouders keken met een schuin oog naar elkaar. ‘Hoezo moeten die kinderen samen?’ zeiden ze. ‘Er was wat huiver’, zegt ze daar nu voorzichtig over. ‘Sommige ouders van het Wespennest wilden hun kinderen liever niet naar een “zwarte school” laten gaan en ouders van de andere twee scholen vonden de drempel van die “witte school” juist te hoog.’ Felix ging met de ouders praten en bedacht een loopservice van vrijwilligers om de kinderen naar een van de andere scholen te brengen. ‘Nu is dat helemaal over’, zegt de talentontwikkelaar. ‘Het contact loopt soepel en de argwaan is verdwenen.’

Vandaag start een nieuw ‘blok’. Felix heeft daarom vanochtend alle ouders van wie de kinderen zich hebben opgegeven nog een appje gestuurd ter herinnering. ‘Je moeder weet ervan hoor’, zegt Felix tegen de leerling die ongeduldig voor de balie staat, als ze de telefoon neerlegt. ‘Ga maar snel naar het lokaal. En Defiano: je staat gewoon op de lijst.’

195 leerlingen van alle drie de scholen hebben zich voor een van de activiteiten aangemeld. Ongeveer een derde van het totaal. Geen slechte score, vindt Felix. Vanuit het Wespennest is er de minste interesse. ‘Die kinderen hebben het vaak druk met andere dingen zoals paardrijden, balletles, muzikles of hockey’, zegt Felix. ‘Die mogelijkheid hebben de kinderen van de andere twee scholen niet.’

‘Gaan we beginnen?’ Maryam Alsidi Yahia, voedingsexpert, haalt uit haar tas zakken met biologisch havermeel, bakpoeder, eieren, frambozen, honing en karnemelk. Ze zet alles op tafel. Rondom zijn de vijf meisjes en vier jongens vooral met elkaar bezig: ze giechelen, duwen en rennen door de klas. ‘We gaan *American pancakes* maken’, vervolgt juf Maryam. ‘Péncakes’, corrigeert een van de meisjes haar recalcitrant en ze zakt onderuit op haar stoel.

Felix doet dit werk met veel overtuiging: ‘Met heel mijn hart’. Ze vindt het een uitdaging te bedenken welke werelden ze nog meer voor de kinderen kan openen. Ze is eigenlijk 24/7 beschikbaar. Soms hebben ouders ook in het weekend vragen. Dan doet ze ‘even een belletje terug’. ‘Dat appreciëren ze.’

De oecumenische basisschool Dok10 heeft een hoog schoolgewicht; 35 van de maximale 40. Deze zogenaamde schoolweging wordt bepaald door het Centraal Bureau voor de Statistiek (CBS) op basis van de thuissituatie van de kinderen; hoe hoger de weging, hoe complexer de leerlingenpopulatie en hoe lager de verwachte leerresultaten. ‘Het is een gemengde school’, zegt directeur Justa Heijm – die weigert te spreken over witte en zwarte scholen, achterstandsscholen of andere termen waarmee je ook maar verschil aanduidt. Er wordt volgens haar te vaak negatief over ‘dit soort’ scholen gepraat. ‘Daar doe je de kinderen mee te kort’, vindt ze. Heijm is blij met de activiteiten die worden georganiseerd. ‘Het is goed elkaar te ontmoeten als je in één wijk en in één stad woont. We moeten er samen wat van maken.’

‘Juf, zo?’ vraagt Defiano die een schep bakpoeder bij het meel doet. De kinderen mengen in groepjes van twee de ingrediënten in een kom. ‘Wie kan een ei breken?’ ‘Ik’, ‘ik’, ‘ik’, ‘ik’, roepen ze in koor. Al snel staan ze allemaal enthousiast te roeren in het beslag.

De naschoolse klas 'Games en apps' in De Buikslotermeer waar leerlingen van de drie scholen samenkomen

Docent en leerlingen van het 'Natuur'-klasje onderzoeken welke blaadjes en bloemen geschikt zijn om als kunstwerkje op hun bordje te plakken

Woensdagmiddag, 14.15 uur.

'Zeg tegen Adam dat hij naar *freerunning* moet', roept Esther Felix tegen een leerling terwijl ze met twee andere leerlingen vanaf Dok10 meeloopt naar de Buikslotermeerschool voor de cursus 'Apps en games'. 'Ik kan al een eigen *obby* (een *obstakel in de gamewereld* – red.) maken', vertelt een negenjarige jongen met een *Minecraft*-rugzakje op, terwijl ze samen onder het tunneltje doorlopen richting Het Breedveld.

IKC De Buikslotermeer.

'Wat hebben jullie allemaal gedaan in de vakantie?' vraagt Nawied Abrahimi, oprichter van de Techhelden en docent 'Apps en games', aan de tien kinderen die aan een grote tafel in het klaslokaal zitten. 'Ik was naar Walibi', zegt Holy (11) die op haar stoel op en neer wipt. 'Ik naar Dubai', zegt Marcus (8) trots. 'Ik heb thuis gegamed', zegt Jiro (9). 'Ik heb kameel gereden in Marokko', zegt Livia (9) zacht.

Abrahimi (23) had als afgestudeerde IT'er een goede baan bij Microsoft, met zoals hij zelf zegt een hoog salaris. Maar het bevredigde hem niet, hij wilde liever kinderen helpen de 'magische' tech-wereld te ontdekken. Hij vindt het belangrijk dat de kinderen uit deze wijken zichzelf kunnen herkennen in hem. 'Ik wil dat ze zien dat ze niet alleen voetballer of YouTuber kunnen worden.'

Meester Nawied draait zich om naar het digitale scherm aan de muur. 'Dan gaan we nu verder met de toolbox van Roblox, onze gereedschapskist om een game te maken... Weten jullie het nog?'

'Jaaa!' roepen ze en rennen al voordat hij is uitgesproken naar de tafel om een laptop te pakken.

Eerder die ochtend in de lerarenkamer hebben een stuk of tien ouders zich verzameld voor de informatieochtend van de school. 'We geven modern klassikaal onderwijs en bieden rust en structuur', vertelt Gaby Etman, directeur van IKC De Buikslotermeer, die in een nonchalant colbertje en halfhoge laarzen voor hen zit. De school, een licht gebouw met ruime lokalen, is in de jaren zestig gebouwd, tegelijk met de rest van het Plan van Gool. De grote ramen van de lerarenkamer kijken uit op de speelplaats. 'Maar we bieden veel meer dan alleen onderwijs', vervolgt Etman.

De Buikslotermeer, met een schoolweging van boven de 37, heeft een vergelijkbare leerlingenpopulatie als die van Dok10. 'Die hoge weging betekent dat we veel leerlingen hebben die een grote kans lopen op onderwijsachterstanden, leerlingen waarvan de ouders een lage opleidingsachtergrond hebben en leerlingen met een niet-westerse migratieachtergrond', legt Etman later uit. Ze haalt er wat cijfers bij. 'Landelijk is het percentage kinderen met een eerste of tweede generatie niet-westerse migratieachtergrond negentien, bij ons is dat zo'n zeventig. Armoede is landelijk twintig, bij ons zestig procent.' > Maar, voegt ze eraan toe: een hoge schoolweging betekent ook financiële ondersteuning. 'En daar kunnen we veel goede dingen mee doen.'

Dat legt ze ook de geïnteresseerde ouders uit. De school heeft een speciaal hoogbegaafdentrage, een Doelab voor meer praktisch ingestelde kinderen, er is een speciale 'brugfunctionaris' die Arabisch spreekt 'om de kloof tussen ouders en school te verkleinen'. Zij kan ouders helpen bij het organiseren van ouderactiviteiten, zoals een ouderontbijt, of bij zaken als schuldenproblematiek of scheiding. Er zijn cursussen voor kinderen met faalangst, of om hun weerbaarheid te vergroten, er zijn extra lessen om taalachterstanden weg te werken, er is een potje voor ouders die weinig te besteden hebben. 'Allemaal om kansengelijkheid te vergroten en gezinnen in hun kracht te zetten', vervolgt Etman. 'Want een kind zonder stress ontwikkelt zich beter. We hebben extra veel mensen. En geen lerarentekort.'

Leerlingen zoeken blaadjes en bloemen in de omgeving van DOK10

Twee leerlingen werken nog aandachtig aan hun game

De Buikslotermeer is een zogenaamde familieschool – een Amsterdams concept en de trots van PvdA-wethouder Marjolein Moorman. ‘Er is een grote relatie tussen het inkomen van je ouders, het opleidingsniveau van je ouders en de kansen die je zelf krijgt in het onderwijs’, zegt Moorman vanachter een lange houten tafel in haar werkkamer in het Amsterdamse stadhuis. ‘Dat is het probleem van segregatie.’

Vaak ontmoet ze mensen die er ‘nog steeds’ van overtuigd zijn dat er in Nederland geen ongelijkheid is. ‘Die denken: iedereen die slim is kan toch naar het gymnasium?’ zegt Moorman. De wethouder pakt er dan graag de kansenkaart van Amsterdam bij, waarop te zien is waar, welke schooladviezen aan leerlingen worden gegeven. ‘Dan zie je een blauwe rivier door de stad lopen van het centrum naar zuid’, zegt ze, waar aan meer dan 75 procent havo of hoger wordt geadviseerd. In de knalrode gebieden in Noord, Nieuw-West en Zuidoost krijgt maar 25 procent van de kinderen dat advies. ‘Zo’n systemisch verschil is raar. Die kinderen zijn echt niet minder cognitief begaafd, minder talentvol of minder bereid hun best te doen op school. Er klopt dan iets niet in je stad.’

‘Dikke onvoldoende voor gelijke ontwikkelingskansen van kinderen’, schrijft ook het Jeugdeducatiefonds in een net uitgekomen *Schoolrapport van Nederland*. Zo heeft een op de vier basisschoolleerlingen last van stress. ‘Dat is een gemiddelde; sommige klassen bestaan bijna volledig uit kinderen die thuis te maken hebben met geldzorgen, geweld of gebrek aan passende zorg’, aldus het schoolrapport. ‘Honderdduizenden kinderen hebben het lastig op school’, concluderen de onderzoekers. ‘Niet omdat ze moeilijk leren, maar omdat ze in armoede opgroeien.’

Om ieder kind de mogelijkheid te geven zijn of haar talent te ontplooiën, wil Moorman meer investeren op scholen waar kinderen minder kansen hebben. ‘Er wordt heel vaak een soort valse tegenstelling gemaakt tussen segregatie bestrijden óf kwaliteit bevorderen’, zegt ze. ‘Maar het is één en hetzelfde. Je moet zorgen dat scholen verleidelijk zijn. Dan sla je twee vliegen in één klap. Het is ten eerste heel goed voor de kinderen, maar het is ook nog eens het beste middel tegen segregatie. Want iedere ouder wil het allerbeste onderwijs voor zijn kind. Ik vind dat wij dat lang hebben veronachtzaamd. Dan hadden we het leuk over “ontmoeten”, maar als we daar stoppen, vind ik dat eigenlijk een beetje lui. Wat hebben die kinderen aan elkaar ontmoeten als ze een minder goede kans in het leven hebben?’

Zo kwam Moorman op de Amsterdamse Familie School (AFS). ‘We hebben het met z’n allen hier aan tafel bedacht. Vanuit het idee: *it takes a village to raise a child*. Als je kinderen zo goed mogelijk wil ondersteunen, ze zoveel mogelijk kansen wil bieden, dan betekent dat heel goed onderwijs geven, maar ook hun thuissituatie in staat stellen om die kinderen te ondersteunen. De familieschool biedt feitelijk maatschappelijke hulp aan ouders. Er is financiële ondersteuning, opvoedkundige hulp, hulp bij schuldenproblematiek, begeleiding naar werk, er zijn taallessen.’

‘Eigenlijk alles wat je maar kan bedenken’, vervolgt Moorman. ‘We hebben het steeds ingewikkelder gemaakt in onze samenleving. Alle hulp zit in aparte hokjes, hier brengen we het weer samen. We geven ook de opdracht aan onze ouder- en kindteams en aan onze buurtteams om in de school te zijn. En het werkt. Het werkt omdat mensen de school vertrouwen.’

De resultaten zijn tot nu toe ‘echt heel goed’, aldus Moorman. Dat blijkt ook uit de evaluatie 2019-2023 door de Universiteit van Amsterdam, het Kohnstamm Instituut en de Hogeschool van Amsterdam.

‘Het lijkt bij te dragen aan het vergroten van de leefwereld van leerlingen en het verbeteren van hun welbevinden’, schrijven de onderzoekers. ‘Ook lijkt het te lukken om ouderbetrokkenheid te vergroten en armoede gericht te lijf te gaan.’

Leraren merken dat kinderen minder gestrest zijn en beter kunnen leren. Eigenlijk zouden alle scholen familiescholen moeten worden, vindt Moorman. ‘Maar laten we starten op de scholen die dit het allerhardst nodig hebben.’

Inmiddels zijn er veertig familiescholen in Amsterdam. ‘En we gaan landelijk’, zegt Marjolein Moorman. Acht steden, waaronder Breda, Heerlen en Utrecht, hebben het concept al overgenomen.

Op het ‘succesbord’ aan de muur in de lerarenkamer van IKC De Buikslotermeer, waar de ouders nog steeds luisteren naar de introductie van de directeur, staat geschreven: ‘Op twee na beste school met deze weging in Nederland’, ‘genomineerd voor meest oudervriendelijke school van Nederland’.

‘Hoe beoordeelt u de kinderen bij schooluitstroom?’ vraagt een van de moeders. Etman laat trots de adviezen van het afgelopen schooljaar zien: zes kinderen naar het vwo, vier naar havo/vwo, vijf naar de havo, zeven naar vmbo-t/havo, een naar vmbo-t, een naar vmbo-b. Volgens Etman neemt de interesse voor de school van ouders zonder migratieachtergrond iets toe. ‘Ook wel van hoogopgeleiden, alle kinderen profiteren van die extra’s’, zegt Etman later. ‘Ik zou het wel weten als ik moest kiezen.’

‘We vinden het heel lastig’, zegt Tamara Adonis (33) tijdens de rondleiding daarna. ‘We hebben beiden een migratieachtergrond en ik vind het belangrijk dat ons zoontje zich thuis voelt op school...’

‘Maar wij zijn beiden ook hoogopgeleid’, zegt Maroun Nader (39). ‘We vinden het ook belangrijk dat hij kansen krijgt.’ Binnenkort gaan ze daarom ook kijken bij het Wespennest, hier pal naast.

De segregatie op scholen in de hoofdstad is de laatste jaren licht gedaald, blijkt uit de Segregatiemonitor Amsterdam van 2022/2023; de leerlingenpopulatie op basisscholen komt vaker overeen met die in de wijk, en de kans wordt groter dat leerlingen met basisopgeleide ouders leerlingen met hoogopgeleide ouders tegenkomen. Toch blijft het aantal leerlingen op sterk gesegregeerde scholen hoog, aldus de monitor.

Opvallend daarbij is dat, terwijl het aandeel leerlingen met hoogopgeleide ouders – met name ouders met een migratieachtergrond –, steeds verder stijgt, zij zich ook steeds meer clusteren op eigen scholen.

'Games en apps' zit er bijna op

Het Wespennest. Woensdagochtend 9.00 uur.

In de hal van het brandnieuwe schoolgebouw, voor het grote podium waar leerlingen optreden tijdens weekopeningen en weekafsluitingen, staat Albert van Dam, directeur van het Wespennest, in spijkerbroek en een lichtblauw colbertje.

Hij heeft net uitgelegd aan een groepje van zo'n twintig ouders, onder wie Adonis en Nader, dat een Jenaplanschool een school is waar je leert samenleven. 'We doen veel aan cultuur en muziek', voegt hij eraan toe. En de ouderparticipatie is groot; er is een feestcommissie, ouders lezen voor, de bibliotheek wordt gerund door ouders en ook bij excursies zijn ouders actief betrokken. 'We hebben veel ouders uit de theaterwereld', zegt hij met trots. 'Die nemen soms hele lichtinstallaties mee op kamp...'

De schoolweging van het Wespennest is met 23 laag. Juist onderwijsconcepten als de vrije school, montessorionderwijs en ook Jenaplan trekken leerlingen van hoogopgeleide ouders, zo blijkt uit het onderzoek over onderwijssegregatie *Een grijs gebied* van KBA Nijmegen en het Kohnstamm Instituut. Dat geldt ook voor het Wespennest, weet Van Dam.

'Wij zijn een relatief witte school met veel kinderen van hoogopgeleide ouders en slechts zo'n twintig procent van de leerlingen heeft een niet-westerse migratieachtergrond', zei hij eerder in een gesprek op zijn werkkamer. Daarom is Van Dam ook zo enthousiast over de naschoolse activiteiten.

'Onze ouders vinden het heel goed dat hun kinderen de "buitenwereld" leren kennen.'

'We vieren hier de christelijke feestdagen', antwoordt Albert van Dam een vader in de hal. 'Maar ik ben altijd blij met moslimkinderen in de klas, zij kunnen dan over het Suikerfeest vertellen...'

Dok10. Dinsdag 14.15 uur.

Esther Felix zit achter haar vaste bureautje bij de balie van Dok10. De pilot is met een half jaar verlengd tot eind dit jaar, maar ze hoopt dat het een langdurig project wordt. 'Het blijkt dat deze aanpak werkt', zegt de woordvoerder van stadsdeel Noord. Daarom wil de gemeente onderzoeken of er structureel financiering gevonden kan worden. Op dit moment betalen De Buikslotermeer en Dok10 tachtig procent van de kosten met subsidie die zij krijgen van het ministerie van Onderwijs, Cultuur en Wetenschappen, en de gemeente Amsterdam neemt twintig procent – voor het aandeel van het Wespennest dat geen landelijke subsidie krijgt – voor haar rekening.

Ook de drie basisschooldirecteuren zijn enthousiast. 'De sfeer op Het Breedveld is sinds dit project echt verzacht', zegt Gaby Etman van De Buikslotermeer daarover.

'Kinderen hebben geen barrières', zegt Felix terwijl ze de map voor vandaag dichtslaat. 'Dat zijn de ouders.' De naschoolse activiteiten hebben voor meer verbinding gezorgd, de motivatie van kinderen en hun betrokkenheid is vergroot. Dat weet ze zeker. 'Ik heb gezien dat kinderen meer zelfvertrouwen hebben gekregen door de ontmoeting met leerlingen van de andere scholen. Van De Buikslotermeer naar het Wespennest is een grote stap. En vice versa. Het zou zonde zijn als we moeten stoppen.'

In het klaslokaal naast die waar de kookclub vandaag empanada's maakt, zitten de kinderen van de Stoere Natuurclub met hun jassen klaar om naar buiten te gaan. Ze moeten nog even wachten op de leerlingen van het Wespennest en De Buikslotermeer die een kwartier later vrij zijn. 'Die kinderen zijn wel anders', zegt Anna-Julian (7) van Dok10 peinzend terwijl ze over een knutselwerkje zit gebogen. 'De ene heeft los haar en de andere vast haar...' Ze denkt even na. 'En ééntje heeft een pluk rood haar in haar haren.'

Lees ook:

Amsterdam 750 jaar: Nieuw-West

Hoe kan een stad die zo progressief tevreden is met zichzelf, toch zo enorm ongelijk zijn?

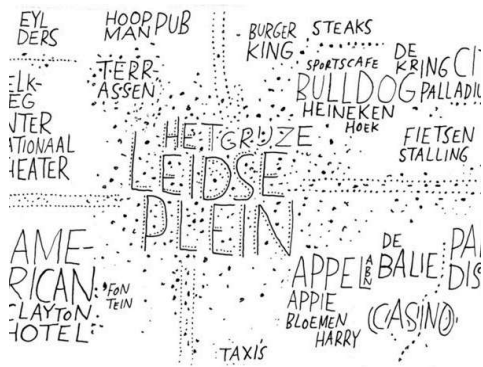
Joost Ingen-Housz 25 juni 2025

Amsterdam 750 jaar: Zuidoost

In Venserpolder kunnen bewoners met problematische schulden naar hún rechtbank, om de hoek

Kim van Keken 25 juni 2025

Amsterdam 750 jaar: Leidseplein

Op het Leidseplein houdt één actiegroep met succes stand tegen de wijdverspreide plein-privatisering

Jasmijn Huisman 25 juni 2025

Uit: *De Groene Amsterdammer* van 25 juni 2025

www.groene.nl/2025/26